

Svētki un dzīves Istenība

22 Un, kad viņas šķīstīšanas dienas bija beigušās pēc Mozus bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, lai to stādītu Tam Kungam priekšā
23 pēc Tā Kunga bauslības priekšraksta: katrs vīriešu kārtas pirmdzimtais lai ir Dievam svētīts, -
24 un lai nestu upuri pēc Dieva bauslības priekšraksta: vienu pāri ūbeļu vai divus jaunus baložus.

25 Un redzi, kāds cilvēks bija Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un Svētais Gars bija viņā.

26 Viņam Svētais Gars bija pasludinājis, ka tas nāvi neredzēsot, iekāms nebūšot redzējis Tā Kunga Svaidīto. 27 Tas, Svētā Gara skubināts, nāca Tempļī, kad vecāki Jēzus bērnu ienesa, lai izpildītu pie Viņa bauslības paražu, 28 tad, To uz savām rokām ņēmis, viņš Dievu teica un sacīja:

29 "Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis;

30 jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu,

31 ko Tu esi sataisījis visiem ļaudīm,

32 gaismu apgaismot pagānus un par slavu Saviem Israēla ļaudīm."

33 Un Jāzepe un Viņa māte brīnījās par to, ko viņš runāja.

34 Un Sīmeans tos svētīja un sacīja Marijai, Viņa mātei: "Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī.

35 Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudz siržu domas nāktu zināmas."

36 Un tur bija praviete Anna, Fanuēla meita, no Ašera cilts, tā bija ļoti veca un pēc savām meitas dienām viņa bija dzīvojusi septiņus gadus ar savu vīru.

37 Un tā bija atraitne ap astoņdesmit četriem gadiem; tā nešķīrās no Tempļa, bet kalpoja Dievam dienām un naktīm ar gavēšanu un lūgšanu. 38 Tā arī tai pašā stundā piegāja un slavēja To Kungu, par To runādama uz visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu.

39 Un, visu pēc Tā Kunga bauslības izpildījuši, tie atgriezās Galilejā, savā pilsētā Nacaretē.

40 Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu.

Lūkas evaņģēlijs 2.,22-40

Mīļie draugi!

Es vēlos sākt ar dažiem Ziemsvētku piedzīvojumiem:

Man piezvana kāda sieviete, kas ir satraukta par visu to situāciju ar Covid. Viņa ļoti ilgojas pēc tā, kad varēs atkal dzīvot bez bailēm. Vai vakcīnas līdzēs? Visu dienu viņa ir savā istabiņā, jo baidās, ka varētu saslimt. Tikai divas reizes nedēļā ienāk aprūpētāja.

Viens draugs aprūpes nodaļā. Visu dienu pavada gultā. Vienīgā iespēja komunicēt ar ārpasauli ir caur telefonu. Katru dienu viņa sieva viņam piezvana, viņi kopā skaita lūgšanas, lasa rakstus.

Viens mūsu draudzes loceklis pakrita tieši svētku dienas rītā un nevarēja piecelties, līdz visbeidzot izdevās sasniegt telefonu un izsaukt palīdzību. Viņam vajadzētu tikt uz slimnīcu, bet slimnīcas ir pilnas, un visi satraukušies, kā ies tālāk.

Tieši pirms svētkiem arī mūsu draudzes locekļiem mazmeitiņa tika ievietota slimnīcā ar augstu temperatūru. Eglītē vēl nav iededzinātas sveces, gaida, kad tiks mājās.

Mēs šeit redzam - lai cik ļoti mums gribētos izveidot tādu mazu miera un prieka saliņu, mēs nevaram atrauties no dzīves. Daudziem šie svētki ir bijuši smagi. Bet vai tāpēc viņi nevarēja svinēt Kristus piedzimšanu?

Man pašam tas pieder pie Ziemsvētkiem, ka redz arī to tumšo pusi, to smagumu, ko cilvēki izjūt. Galu galā, tā ir daļa no evaņģēlija, ka Jēzus piedzima tieši tur, kur neviens to negaidīja, kur Viņa vecākiem bija milzīgs satraukums, ka nevarēja atrast pienācīgu vietu,

lai Marija varētu dzemdēt, kur bargi kungi neizrādīja nekādu žēlastību, bet tikai uzstāja uz savām interesēm un savu labumu, kur gani naktī bija laukos kopā ar saviem lopiem, veicot savu ikdienas darbu.

Ja mēs šodien vēlamies izprast šo stāstu, tad nepietiek, ka to palasa siltā istabā ar pilnu vēderu. Dievs mums to ir devis, lai mēs ieraudzītu Jēzu savā tumsā, savā ikdienā, savās rūpēs. Tā ir mūsu *kūts*, kurā Viņš piedzimst. Man ir milzīgs prieks par katru, kas savās grūtībās atklāj, ka eņģeļu vēstījums ir domāts tieši viņam. Un ticiet man, Svētais Gars uzrunā cilvēkus arī šodien, stiprina viņus, atjauno cerību un dāvina lielu prieku un pateicību par to, ka Jēzus, mūsu Pestītājs, ir ienācis šajā pasaulē.

Kā Jūs piedzīvojāt pavadītos svētkus? ...

Evaņģēlists Lūka turpina savu stāstu par Jēzu ar to, ka Jāzeps, Marija un Jēzus izpilda visas tās prasības, kas ir jāievēro ticīgajiem jūdiem. Viņi ir dievbijīgi cilvēki un zina, ko Dievs no viņiem sagaida. Vēl dažas dienas un arī mums būs jāatgriežas savā ikdienā, kura joprojām ir tālu no normalitātes. Bet, ja tā padomā, mazai Jēzus ģimenītei pēc tam arī vēl ilgi nebija normālas ikdienas. Evaņģēlists Matejs stāsta, ka bija jāšargā bērns un jādodas bēgļu gaitās uz Ēģipti.

Kad Marija un Jāzeps ir templī, lai nestu upuri par savu pirmdzimto dēlu, viņus uzrunā divi cilvēki. Vispirms Sīmeans, ņemdams Jēzu savās rokās, pateicas Dievam, ka viņa acis ir redzējušas Dieva pestīšanu, ko Viņš ir sataisījis visiem ļaudīm, pagāniem un jūdiem. Ne pirmo reizi mēs sastopamies ar cilvēku, kurš pravieto lielas lietas par Jēzu, lai gan realitātē nekas vēl no tā nav jaušams. Sīmeans saka, ka viņš tagad var ar mierīgu sirdi nomirt. Skeptiķi un reālisti teiks, - nu ko tas onkulītis tur safantazē? Vai tad neredz, ka tas ir tikai bērns?

Bet ko nozīmē dzīvot bez cerības? Mums tikai jāpaskatās cilvēkos, kas mums ir līdzās, kā viņi garīgi sabrūk, ja tiek izsisti dzīves pamati zem kājām, un saprot, ka paši ar saviem spēkiem vairs netiks galā. Vai tas ir tik nereāli, uzticēties savam Radītājam, ja Viņš mūs vēlas piepildīt ar prieku, mieru, žēlastību? Tikai, ja man ir cerība, kas nebalstās manī, bet paļāvībā uz Dievu, es turpinu darboties, iesaistīties, izrādīt interesi, būt dzīvs, pat tad, kad iet grūti un viss tam runā pretī.

Bet Sīmeans nav tikai aizrāvies aklā slavēšanā, Viņš skatās uz Mariju un ierauga, ka viņai ir uzlikti smagi pārdzīvojumi nākotnē. Viņš saka: *"Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī. Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudz sirdžu domas nāktu zināmas."* Sīmeans viņu brīdina, ka Jēzus izraisīs lielas domstarpības, ka Viņu nepieņems viennozīmīgi. Un arī viņai pašai būs jādzīvo ar dalītām jūtām, kā mātei, kas mīl savu Dēlu un Viņam tic, un kā cilvēkam ar veselo saprātu, kas nesaprot, ko Jēzus dara. Tieši šī spriedze arī citiem palīdzēs būt patiesiem un atklāt sevi.

Pēc Sīmeana Jāzepu un Mariju uzrunā praviete Hanna, kurai jau ir 84 gadi. Arī viņa slavē Dievu un stāsta Jeruzālemes iedzīvotājiem, ka atbrīvošana ir tuvu klāt pienākusi.

Mīļie draugi! Gan mūsu personīgajā dzīvē, gan pasaulē daudzas lietas vēl nav kārtībā. Mūs gaida smagi pārbaudījumi un mēs nezinām, kā ar visu to tiks galā. Bet Ziemsvētki ļoti skaidri parāda, ka mēs neesam vieni. Mums ir Pestītājs dzimis, kas palīdzēs iziet cauri visām grūtībām, kas mūs ved uz Savu valstību, kas mūs aicina dzīvot ar cerību, ar dzīves prieku un ar mīlestību, lai šo pasauli padarītu gaišāku.
Āmen.

Māc. Mārtiņš Urdze